

Naslednje se je na tem shodu sprejelo še 9 resolucij, ki so večinoma vse proti vladi naperjene: Ministerskemu predsedniku Körberju se izraža nezaupnica, uradniki se dolžijo pristranosti itd. Akoravno večina navzočih vsebino teh resolucij ni razumela, vendar so jih podpisali, saj ne gre, da bi se človek vpričo takih gospodov čemur protiviril. — ?!

Radovedni smo, kako dolgo bode še ubogo, zaslepljeno ljudstvo verjelo tem ljudem, ki se znajo tako dobro hvaliti, a kadar pride sila, pa pustijo svoje nesrečne rojake in volilce na cedilu? Bolje bi bilo manje govoriti, temveč pa storiti za blagor kmečkega stanu. Samohvala se po blatu valja.

Politični razgled.

Mislili smo si, da letošnje zasedanje delegacij ne bode posebnega pomena, a varali smo se, kajti že v prvi seji se je predložil skupni proračun, ki terja velikansko svoto 337 milijonov kron samo za nove tope (kanone), za pomnožitev in spopolnitev mornarice (marine) in za oboroženje armade. Od te ogromne svote potrebuje se že v prvem letu 163 milijonov. S svoto vred, ki se je že poprej za takozvane havbice dovolila, znašajo toraj vojaške in mornariške potrebščine okroglih 400 milijonov kron. Kaj lep denar! Presneto prijetno iznenadenje za davkoplačilce, ki že itak ne vejo, v kateri žep bi posegli, da bi še našli poslednji groš. Zatrjevala je sicer vlada, da se zategadelj davki ne bojo zvišali, in da se bode omenjena svota od skupnega bidžeta in iz izvanrednega ordinarija pokrila, ali to naj verjame tisti, ki je v Avstriji v zadnjih desetletjih že doživel, da so se davki znižali. Mi ne poznamo takega človeka. Ta obljuba ima toraj jako krivo kljuko. In akoravno se bi omenjena svota po vladnem načrtu pridobila, vendar se moramo vprašati, koliko ima plačati od te svote Avstrija in koliko Ogrska? Po dosedanjem razmerju bi morala plačati Avstrija blizu 262 in pol milijona, Ogrska pa samo 137 in pol milijona, toraj prva za blizu celih 125 milijonov več kakor druga. Plačevati moramo za ohole Madžarje, da nam slabo postaja, a govoriti v njihovih zadevah niti besedice ne smemo! Jako ljubeznjivi so naše polubratje unkraj Litave, to jim človek pa mora priznati! Ogrri hočejo imeti „svojo armado“, a plačevati moramo za njo mi Avstrijci kot postrežljivi „prijatelji svojih napuhnjenih sosedov. Delegacije imele bojo le o dovoljenju vojaških terjatev glasovati in kakor smemo od avstrijskih delegatov za gotovo pričakovati, bojo ti-le k vsemu prikimali. Pokritje terjatev imata državna zborna na skrbi. Razun teh 262½ milijonov pa se terja od avstrijskega parlamenta še dovoljenje za 160 milijonov za planinske železnice in 46 milijonov za tržaško pristanišče. K temu pa še pridejo nekatere druge jako znatne izvanredne terjatve. V petih letih se bode moralo pokriti okoli 1200 milijonov izvanrednih potrebščin in ta „malenkost“ že nekaj pomeni.

Pa to še ni vse. Vojni ministerstvo terja za uplajavo dveletne vojaške službe tudi še „lepe groše“ Bog zna, če se ne bode „kar čez noč“ spet terjalo nekaj milijonov za „nove kanone“ nove ladje in različno drugo morilno orožje?! Ja, država mora biti dobro okovljena, da se zamore vsak trenutek spustiti ravs in kavs, ako bi ji „nemirni sosed“ kriv pokazal. Le plačujmo, saj imamo denarja, da skoraj ne vemo, kam ž njim! „Hätt' m'rs net, thät' m'rs net“. Kdo se bode brigal za vzboljšanje slabega položaja kmečkega stanu, za gospodarstvene zadeve obrtnijstvo, industrijo i. t. d.! To so postranske reči glavna stvar v novodobni državi so velikanski kanoni, orjaške bojne ladje, puške, ki skoraj do lune nesejo i. t. d. Za take reči naj državljan v prvi vrsti skrbi, potem naj še le na drugo misli, na primarkogar naj voli za poslanca v državni ali deželni zborni da bode tamkaj v jezikovnih prepirih bolj kričal in razbijal ali pa se ob času zasedanja državnega zborni po drugod potepal. — Smo pač „gmilih“ (dobrovoljni) ljudje, kaj ne?!

Vojska med Rusi in Japonci

Rusi z neznansko hitrostjo kličejo vedno več krdela pod orožje ter si na vse moči prizadevata spraviti tem prej ko mogoče na bojišče, ki jako razprostrano; večje je namreč kakor cela avstrijsko-ogrška država z Nemčijo vred. Da se zanj reje z Japonci količkaj meriti, treba jim je novih nek tisoč vojakov, ki se pa še le v kakih 10 tednih morejo na bojišče postaviti. Ravno toliko časa t balo bode tudi rusko baltiško brodovje, predno do na pomoč unim ruskim bojnim ladijam, ki so se od japonske mornarice zaprte deloma v portartškem, deloma v vladivostoškem pristanišču. Dose so Japonci zmagovalci na morju in tudi na suhetudi Pri Vladivostoku je zaprtih čvetero oklopnih in ločki torpedovk, pri Port Arturju pa 10 velikih bojso ladij in 15 torpedovk. Vse te ladje se sedaj nikarkako ne morejo ganiti, ker na nje preži na odprtem morje mnogo številnejše japonsko vojno brodovje. Vslednov okolščine Japonci svoje vojaštvo lahko brez vseh tako prevažajo iz domačije na bojišče v Koreji in Evropi še tega ne morejo izvedeti, na katerem mestu nožje njihov sovražnik svojo glavno silo zbira.

Ruska trdnjava Port Artur je od morske kati tudi od suhe strane obkoljena in Bog ve, koliko čez se bode še zamogla sovražniku vspešno braniti. Če se Japoncem ne posreči pred prihodom baltiške reže brodovja te trdnjave polastiti, tedaj je mogoče ta su se še tudi pozneje vzdrži, kajti združeno rusko brodogradovje bode se najbrž takoj v boj podalo in izid Drahorske bitke bode najbrž odločen za vso vojskoruplo

Pristaniške zgradbe v Daljni-ju so Rusi kriplav temu, da so jih stale na milijone in milijone. U ljev, sami razdjali, ker se bojijo, da se bi jih lizu Japonci polastili in proti njim posluževali. Ruske mornarske mine Japonci pridno uničujejo, a izgubiteki k pri tem nevarnem poslu tudi že nekaj ladij. Nek t o

poročila celo trdè, da nameravajo Rusi razdjati njihovo lastno mesto Daljni, katero so še le v zadnjih letih z ogromnimi stroški zgradili.

Na suhem se Japonci bližajo sicer počasi toda jako oprezno (previdno) glavni ruski armadi, ki stoji pod poveljstvom verhovnega ruskega poveljnika generala Kuropatkin-a pri Liaujangu ter šteje okoli 70 tisoč mož. Japonska vojna sila je razdeljena na 3 armade, kojih poveljniki so zmagoslavni general Kuroki, potem generala Oku in Nadzu. Tretja armada sama baje šteje 80 tisoč mož in skupno število japonskega vojaštva je dvakrat toliko, kakor Rusov. Tako poročajo razni listi.

Razun bitke pri Kiulienčengn, o kateri smo zadnjič poročali, doslej na suhem ni bilo večjih spopadov sprednje sovražne straže in patrolje pa so vedni dotiki ter se medsebojno v enomer nadlegujejo, kar pa ni važnega pomena.

Pred kratkim so ruski Kozaki, ki so bili ravno na neki patrolji, ujeli dva častnika japonskega generalnega štaba. Bila sta oblečena kot mongolska meščaka, toda Rusi so ju vendar spoznali, ter ju bodejo ustrelili, ker sta bila vohuna in sta nameravala ruski železnični most črez reko No-Ni v zrak spustiti. Eden teh vohunov je bil major, drugi pa stotnik.

Pred Port-Arturjem sta se te dni potopili japonski bojni ladji „Hatsure“ in „Jošino“. Perva je padla na podmorsko mino, poslednja pa je trčila ob drugo ladjo. Možtvo obeh ladij je večinoma umrlo.

Spodnje-štajerske novice.

Iz Žiç se nam piše: „Križev teden (dne 9. maja) sem šel s procesijo iz Žiç v Loče, kamor je došla tudi procesija od sv. Jerneja. Zbrali smo se tako v župni cerkvi verniki iz treh far. Ravno to priložnost ločki gospod župnik porabili, da so med šmarnice kakor že večkrat tudi tokrat politiko vpletli ter črez svoje politične nasprotnike zabavljali, katere so imeli za krivoverce. In agitacija mora biti povsodi — tako so tudi tukaj na glas povedali, da ne smemo imeti takih županov, ki bi bili Nemcem prijazni.“ I. t. d., i. t. d. Žičan“ — Pripomba nepopolna.

Otrok utonil. Dne 8. t. m. se je peljala vdova železniškega strojevodje Michalek s svojo 6 letno hčerko Frido Michalek črez brod med Počgaju in Meljem pri Mariboru. Deklica je hotela suho skočiti malo poprej, predno je ladija do dotičnega pristavila, a skok se ji je spodnesel, padla je v vodo in utonila. Dne 11. maja so našli mrtvo truplo tega dekleta pri sv. Janžu na dravskem polju izkopano.

Uboj. Dne 9. t. m. našli so v potoku Nepot mrtvo truplo Gabrij mrtvo truplo Jožefa Kimpolšek-a, ki je padel iz Sel pri Brežcah. Pil je pred to noč v kramlji v Dobovi, kjer se je sporekel s čevljarjem Antonom Horvatič in trgovskim pomočnikom

Francetom Cančar-jem. Krčmar Jakob Suša je zadnja dva iz hiše odpravil in vrata zaklenil. Ob dveh po polnoči je tudi Kimpolšek v družbi nočnega čuvaja krčmo zapustil ter se podal proti domu, a na poti je našel smrt. Uhoja sumljiva Horvatič in Cančer sedita sedaj že pod ključem. 47 letni Kimpolšek je zapustil vdovo in štiri otroke.

Stekel pes ugriznil je v Leitersbergu pri Mariboru neko ofercu (nastanovnico) in njenega 5 letnega otroka. Ugrizeno mater in otroka so prepeljali v Pasteur-jev zavod na Dunaj. Za občine Leitersberg in Počgau se je zapovedala pasja kontumacija.

Iz Brežic se poroča, da se je tamkaj nedavno osnovalo in ustanovilo veteransko društvo (društvo doslužjenih vojakov), katero prav vrlo napreduje. V nedeljo dne 15. t. m. predstavili so se veterani brežkim veljakom. Na dan sv. Rešnjega Telesa se bode društvo prvokrat udeležilo slovesne procesije v spremstvu Kapelske godbe. Čast bodi ustanoviteljem in vsem udom novega društva! Živeli!

Proglášenje mrtvim. Leta 1872. je zapustila slaboumna kočarska hči Marija Oprošec hišo svojih starišev v Lancovesi v župnji sv. Vida pri Ptujju ter od tistihmal ni bilo o njej nobenega sledu več. Ako kdo za bivališče imenovane osebe ve ali sploh o njej kaj važnega izjaviti zamore, naj to naznani občinskemu predstojniku v Lancovesi, gospodu N. Verhovšek-u ali pa ces. kr. okrožni sodnji v Mariboru najpozneje do 15. julija 1905, sicer se bode Marija Oprošec po tem obroku za mrtvo proglasila.

Otrok vsled opeklin umrlo. Dne 14. maja se je igrala 4 letna hčerka železniškega prevoznika Križanč-a v Mariboru s škatljico žvepljenk. Te so se vnele ter užgale dekletovo oblačilce. Otrok je vsled hudih opeklin drugo dne v mariborški bolnišnici umrlo. Stariši, pazite na otroke!

Ptujska „copernca“ Marija Kovačič, o kateri smo že lani nekatere zanimivosti poročali, bila je 17. maja t. l. od okrožnega sodišča v Mariboru na petnajst mesecev težke ječe obsojena. Dolga leta je ta babura sleparila kmečko ljudstvo, „zdravila“ ljudi in živino za drag denar s svojimi „čudodelnimi“ mažami in drugimi sredstvi na jako predrzen način. Zнала je tudi „lozati“ ali „karte šlagati“ in je s to sleparijo lahkoverne ljudi za lep denar ogoljufala. Žalostno je, da je ljudstvo še tako zaslepljeno, da se obrača v času bolezni (bodisi pri ljudeh ali pri živini) do takih babur, ki ničesar ne umejo ter dostikrat bolnika še bolj pokvarijo, kakor bi sicer bil brez njihovih nasvetov in maž. Ako je še kdo, ki je po tej ženski oškodovan, naj se zglesi ustmeno ali pismeno pri okrožnem sodišču v Mariboru, ali pa pri okrajnem sodišču v Ptujju, ali pa tudi v upravnistvu Štajerca. Takim copernicam se mora odločno pokazati, da se njihov posel ne priklada današnjemu času in da je goljufija kazniva.